

Nepoškvrnené počatie P. Márie

8. december 21

Lk 1, 26 – 38

Milé sestry a bratia v Kristovi

My kresťania si popri Ježišovi uctieваме aj jeho matku Máriu - napriek tomu, že o nej máme len málo zachovaných správ. Čo je základom našej úcty k Márii, aké sú dôvody úcty Márie? Uctieваме si ju len v súvislosti s jej synom – s Ježišom? Máriu môžeme chápať ako určitý prototyp. Nie je postavou, ktorej vieme prisúdiť fyzické vlastnosti (aj keď sa o to snažia rôzne zjavenia), nevieme aké mala oči, či bola vysoká alebo nízka, nevieme si predstaviť farbu jej hlasu. Skôr si ju predstavujeme vnútorným, meditačným zrakom – na základe príbehov, ktoré nám zanechali evanjelisti. Ale aj oni už Máriu neopisovali na základe osobnej skúsenosti, aj oni ju už vnímali skôr pohľadom „zvnútra“. Máriu si preto nevieme zaradiť do presných koordinátov nášho vnímania – tak, ako vnímame skutočnosti nášho bezprostredného sveta.

Na druhej strane práve tým postava Márie prekonáva hranicu času. Pri hľadaní prístupu k jej životu – prekonávame všetko vonkajškové a snažíme sa podchytiť skutočnú podstatu. V istom zmysle sa takto Mária môže stať aj predobrazom pre naše vnímanie ostatných ľudí. V Márii môžeme vidieť každého človeka, ktorého by sme mali vnímať nie na základe vonkajškových vlastností, znakov, ale toho hlbšieho, podstaty.

V dnešný sviatok sme čítali evanjeliový príbeh zvestovania, ktorý predstavuje centrálnu udalosť v jej živote. Okrem skutočností, o ktorých hovorí skôr vierouka, príbeh zvestovania predstavuje stretnutie Márie s hlbším, božím svetom. Svetom, ktorý zvyčajne nevnímame, keď sme príliš zaujatí povrchnými každodennými udalosťami. Naopak – na jeho vnímanie si musíme nájsť čas. Ak sa Mária vedela stretnúť s božím svetom, svedčí to o jej duši, že bola otvorená pre hlbšie poznanie, ktoré musíme hľadať v hĺbke svojej duše. Takéto poznanie je síce v každom z nás, v našom vnútri, ale zvyčajne sa k nemu nedostaneme, pretože ho vytesňujeme svojimi povrchnými záujmami.

Mária sa v rámci tohto zjavenia dozvedela, že sa stane matkou – matkou Syna, ktorý mal priniesť vyvolenému národu novú nádej, novú kvalitu života. Jeho podstatu vyjadrila Mária vo svojej prorockej vízii – v chválospeve, v Magnifikate, v ktorom videla víziu spásy aj pre ostatné národy. Cez svojho syna chápala Mária aj svoje vlastné blahoslavenstvo. (Odteraz blahoslavenou ma budú volať všetky pokolenia, lebo veľké veci vykonal na mne Všemohúci) Cez Ježiša videla budúcnosť. Aj my by sme sa mali snažiť vidieť nielen bezprostrednú budúcnosť, ktorú vnímame cez veci tohto sveta, ale nájsť si čas aj pre vnímanie budúcnosti, ktorá nás presahuje, ktorá je v rukách Boha.

Márii pri tom všetkom nechýbala pokora – nevyvyšovala sa: vedela, že Boh sám povýši ponížených a aj jej Syn raz bude blahoslaviť tých, ktorým nechýba opravdivá pokora, ktorí sú tichí, chudobní vo svojom zmýšľaní.

Márii nechýbal pohľad do budúcnosti, jej skúsenosť Boha ju neuväznila v nejakom uzavretom svete, neochromila cit pre obyčajnú realitu života. Naopak skúsenosť Boha jej otvorenosť voči realite života ešte posilnila. Odpoveď „nech sa mi stane podľa tvojho slova“, znamenala pre ňu obnovu života. Obnovu, ktorú aj my paradoxne nachádzame v tých ťažších chvíľach, vo chvíľach skúšky, vo chvíľach

otázok. Nájdenie odpovede, naše „nech sa stane“ by aj nás ale malo posilniť v našom reálnom živote. Podobne ako Mária sa bezprostredne po svojej skúsenosti s božím svetom vybrala pomáhať svojej príbuznej. Aj nás by stretnutie s božím svetom malo otvoriť pre život, pre službu životu.

Viliam Arbet